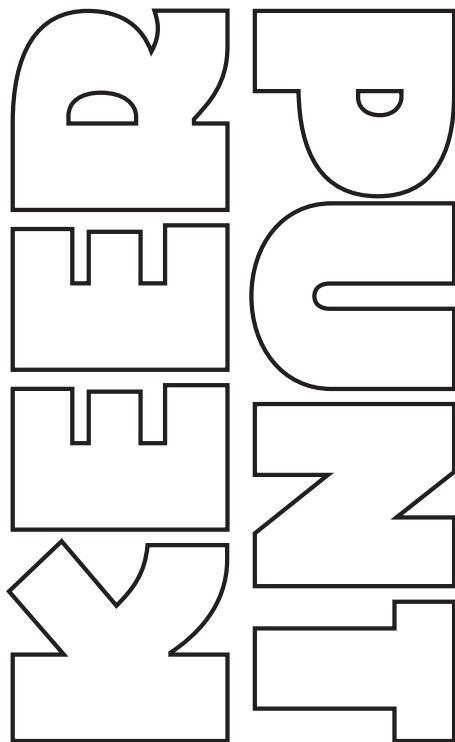

GOEDELE GHUSEN

of

FAKE

De hele V wereld tegen Maximiliaan

EN OMGEKEERD!

Salto

MAX 0 – VJANDELJKE TROEPEN 1

Vannacht besloot ik om niet meer op te staan. Ik staak. De stilte in huis is om te snijden. Ik heb ruzie met zowat iedereen die de baas over mij speelt. De klap van mijn slaapkamerdeur die dichtsloeg, galmt nog steeds na in mijn hoofd. Die klap volgde nadat ma eerst diezelfde deur zowat insloeg. Kloppen kon je het echt niet noemen. Nadat ze me een kwartier lang de les las over *bij vrijheid hoort verantwoordelijkheid* en *of ik nou nooit eens normaal kon doen* volgde de echte knal. Nadat ik alweer niet goed genoeg was.

Ze snapt het niet. Ze snapt me niet.

Ik doe niet abnormaal, ik *bén* abnormaal. Ik weiger nog normaal te zijn als normaal zijn betekent dat je je altijd groter moet voordoen dan je bent, dat je jezelf op een voetstuk moet plaatsen om neer te kunnen kijken op wie minder geluk heeft, dat je *áltijd* een masker moet dragen. Iedereen die er even op let, snapt dat dit een wereld met een filter is. En weet je hoe die filter heet? FAKE, van *Fuck Authenticity & Keep pretending for Ever*.

Dus toen ma met een hoge stem alweer over *normaal zijn* begon, trok ik het dekbed nog verder over mijn hoofd. Haar stem die de hoogte ingaat, is als een oranje knipperlicht. Hoog tijd om dekking te zoeken. Ze leek niet zo blij met mijn aanpak.

Bizar.

Dus toen vloog die deur dicht met een klap luider dan de oerknal. Daarna werd het ijzig stil, alsof de wereld implodeerde en we nu met zijn allen alleen maar kunnen wachten tot de stofwolk weer is gaan liggen.

Als die buschauffeurs op de maandagmorgen van een proefwerkweek mogen staken, dan mag ik dat ook. En omdat mijn leraren, mijn trainer, mijn ma, haar liefste manager en zelfs mijn vader de oorlog aan mij hebben verklaard, staak ik totaal.

Alle onderhandelingen zijn vastgelopen. Er is geen hond die naar mij luistert, dus kroop ik onder mijn dekbed. De laatste keer dat ik naar mijn wekker keek, was het 15u23 – toen ma de deur dichtsmeet en ik bleef zwijgen. In deze wereld zijn er al roepers genoeg. Soms lijkt het alsof volwassenen alleen in slogans kunnen praten. *Je moet dit. Pas op voor dat. Vreemdelingen buiten. Wetenschappers liefst ook.* En dan zeggen ze over mij dat ik geen gezag aanvaard.

Dus ik trek mijn dekbed over mijn hoofd en zwijg. Er valt toch niet met hen te discussiëren. Meneertjes altijd-overtuigd-van-hun-eigen-gelijk. Mevrouwjes luister-eens-naar-iemand-die-het-kan-weten.

Never do this again:

- ja-knikken als ik nee bedoel,
- op commando glimlachen,
- het antwoord geven dat ze van mij verwachten,
- doen alsof het eten smaakt terwijl er eeuwig en altijd te weinig peper in zit.

Eigenlijk begon alles veel eerder, toen ik twaalf was en ma het nodig vond om op de dag voor de eindtoets van de basisschool de bubbel van ons leven te doorprikken. ‘Focus op je studie’, zegt ze altijd. ‘Hoe

kun je wiskunde studeren als je voortdurend met je hoofd ergens anders zit?’ Ik denk dat ze daarom besliste dat ze net op dat moment moest vertellen dat ze zou verhuizen omdat ze wilde scheiden. Meer ruimte thuis, meer ruimte in mijn hoofd. Dat was vast haar plan. Er is écht geen moeder zo nobel als die van mij.

Ze had na zestien jaar gezelschap van het weekdier dat mijn vader was (haar woorden!) nood aan een vent met een ruggengraat. Haar collega had toevallig zo’n ruggengraat. In het managementteam raakten ze nogal op elkaar ingespeeld, om hun stijl van regeren later thuis verder te zetten. Om alles, nee, om mij in goede banen te leiden. Mijn stiefvader heeft zoveel ruggengraat dat hij absoluut onwrikbaar is. En toen die *harde hand* zijn greep op mij verloor, ontwikkelde hij ook nog knaldrang. Slaan met de deuren, met de vuist op tafel kloppen, met zijn neus op een millimeter van de mijne. Gelukkig ben ik intussen een kop groter dan hij en een stuk breder. Mij loop je echt niet meer om. Nu is hij bang van mij, bang dat ik ook eens knal.

Drie weken geleden belandden we in dit nieuwe dal. Omdat ma me nooit gelooft, vond ze dat ik zelfs met koorts naar school moest gaan. Alsof er niet zoiets als een thermometer bestaat. Dus sleepte ik me in de laatste lesweek voor de proefwerken met meer dan veertig graden koorts naar school. Gewoon omdat mijn ma vindt dat ik nog niet groot genoeg ben om alleen thuis te blijven. En zij had *kwartaalafsluiting* en ik had *de laatste maanden geen enkele zin voor verantwoordelijkheid getoond*. Ze gunde het me zelfs niet om bij pa uit te gaan zieken.

Ooit van tijgermoeders gehoord? Wel, die van mij is het prototype. Torenhoge verwachtingen en alleen het resultaat telt, niet hoeveel moeite je ervoor doet. Of nee, een tijger is niet exclusief genoeg. Misschien is die van mij eerder een luipaard of een jaguar. Een jaguar in een Jeep.

Ik draai me om en sluit de ogen. Ik ben het zo ontzettend beu om te

reiken naar de lat die altijd te hoog ligt. Telkens als ik die lat bijna met mijn vingertoppen raak, schuift hij wéér een level hoger. Dat is nog erger dan Tantalus, die gast die gestraft werd door de Griekse goden, waarover onze nerd van Nederlands vertelde. Die kreeg tenminste nog iets lekkers voorgehouden.

Weet je wat?

Fuck them all!

Ik reik niet meer naar die lat.

Nooit meer.

Never ever.

Vanaf vandaag loop ik er alleen nog maar onderdoor.

Ik geef het op om te voldoen aan hun eeuwige eisenpakket. Ik hoef hun applaus niet.

Ik denk hélemaal niet dat ik speciaal ben. Ik wil niet speciaal zijn. Ma wil met me naar de psychiater, maar ik hoef geen etiket, geen handleiding om normaal te worden. Ik wil gewoon mezelf zijn. Mijn eigen pad uitstippelen, de grenzen van hun idiote regels doorbreken. Ik wil niet anders zijn. Ik ga het anders doen.

Het is meer dan genoeg geweest. Absoluut. Ik kan uren vertellen wat er allemaal misloopt op school:

- Eindeloos blokken voor toetsen en een blad vol rode strepen terugkrijgen. Waarom duiden die klojo's eigenlijk niet aan wat wél goed is? Steeds maar weer zeuren over al die fouten.
- Mijn klassenleraar die niet kan snappen dat ik achter mijn tafel hang omdat ik écht niet op mijn stoel pas. Ik moet me letterlijk dubbelvouwen, hoe wil je dan dat ik rechtop zit?
- De leerkracht biologie van het eerste middelbaar die het nodig vond om aan de hele groep uit te leggen dat ik niet anders dan de

anderen ben omdat ik een zwarte huid heb. Alsof iemand daar ooit een probleem van had gemaakt. In het middelbaar werd het een issue, werd ik een issue. Mijn klasgenoten beseften plots dat ik de enige was op hun wereldvreemde instituut. Daarvoor had niemand daar moeite mee, behalve ikzelf soms. Wie wil er nu niet zijn als alle anderen? Dank je wel, meneertje evolutieleer.

- Eindeloos nablijven, gewoon omdat die idiote leraren me niet begrijpen. Of omdat ik hun regels niet begrijp. Kan ik daar wat aan doen?
- De lerares scheikunde die haar les steeds opnieuw in het Latijn geeft, of toch op een taal die daarop lijkt.
- Alle tijden van Engels die in mijn hoofd samenklitten als één grote brij. De leerkracht die blijft volhouden dat het *very simple* is, maar ik die nooit *present perfect* bereik.
- Een reeks oudergesprekken. Correctie: een *never ending story* van oudergesprekken. Mét mij wordt niet gesproken. Tegen mij wel, maar wie heeft nu wat aan al die toespraken? Dat is vast omdat ze zichzelf graag horen praten.

Dus ja, toen ik ook nog met koorts naar school moest, was het plaatje compleet. Mijn rapport ging in het rood. Dieprood.

Toen mijn klassenleraar het rampzaligste rapport ooit om-draaide, zat ik in het midden. Met ma én manager – met ruggen-graat! – als bodyguards aan mijn zijde. Ik stak met kop en schouders boven hen uit, maar ze sabelden me neer. Tot ik in de broekzak van Klein Duimpje paste.

Bijna las ik medelijden in de ogen van de leraar toen de manager die ene zin die iets goeds over me zei, van tafel veegde. Dat *Maximiliaan leiderschapskwaliteiten had*, daar had ma's manager geen boodschap aan. Hij sloot het gesprek af met een stevige handdruk vooraleer hij haar de rug toedraaide en mij met één handgebaar het commando

gaf om achter hem aan naar zijn *full electric* SUV te marcheren. Mijn moeder beende op haar naaldhakken met grote passen naast hem. Kaken op elkaar geklemd en geen woord meer. Mij was het allemaal goed. Thuis is het of akelig stil (dan zwijgen ze tot ik luister), of alleen maar gekrijs. De middenmaat vinden ze niet meer. Wij reiken in alles naar XXL. En dan willen ze dat ik gezellig doe?

Ik lig hier goed, lekker rustig. Mijn bed is de enige plek waar ik mezelf kan zijn, waar de cocktail van parfums van ma en de manager niet overheerst. Ze kunnen de pot op. Liefst allebei tegelijk. Ik red me wel alleen.

Vijf redenen waarom je moet opletten met volwassenen:

- Ze leggen alles wat je doet naast een lat, meten millimeter voor millimeter na of je die haalt.
Niemand die aan jou vraagt welke hoogte jij ziet zitten. Ze bepalen lekker zelf hoe hoog jij moet springen.
- Zelfs wanneer je een kop boven hen uitsteekt, behandelen ze je als een kleuter.
- Het is nooit genoeg. Als je een plek op het hoogste schavot van het podium behaalt, krijg je geen medaille, maar wijzen ze al naar het volgende doel. Tot je omvalt, omdat je op de toppen van je tenen nog hoger moet reiken.
- Ze stippelen je leven uit. *Met de beste bedoelingen.* (Hún woorden!) Alleen wanneer je voortdurend knikt en op tijd een diepe buiging voor hen maakt, vinden ze je flink.
- Ze staan erop dat je altijd en overal *het magische woord* ‘alsjeblijft’ gebruikt, maar zelf geven ze alleen maar bevelen.

Mijn deur vliegt weer open. In de deuropening staat dit keer de manager in zijn maatpak. Die idioot doet dat zelfs niet uit als hij thuiskomt. Hij zwijgt, net als ik. Hij zet twee stappen mijn kamer in, neemt mijn laptop van mijn bureau, kijkt me met een priemende blik aan en steekt zijn geopende rechterhand uit.

Ik staar hem aan. Wat wil hij van me?

‘Telefoon.’

Een instructie van één woord. Mijn leraar Nederlands zou onder de indruk zijn. Denkt hij echt dat hij me zo kan chanteren? Dat ik dan wel uit bed zal komen? Maar ik heb geen keuze. Bij hem volgt er geen donderpreek maar een knal tegen mijn kop als ik niet luister. Dus scharrel ik naar mijn telefoon op mijn nachttafeltje. Maar dan aarzel ik. Wat als hij een of andere eikel inschakelt om dat ding te hacken? Doembeelden van gelezen chatgesprekken, gekopieerde foto’s en allerlei filmpjes die niet voor ouders bestemd zijn, duiken op in mijn hoofd. Mijn brein stuurt mijn hand waarin mijn telefoon ligt naar de manager toe, maar mijn hart fluistert dat dat écht niet kan. Het lukt me niet. Dit apparaat is vergroeid met mezelf, en ik kan mezelf niet overleveren aan die klauw van hem. Dus maak ik er een scoop van: uit alle macht lanceer ik mijn telefoon en smijt hem tegen de muur. Het scherm kraakt en mijn telefoon valt op de grond. In één stap springt de manager erop af en stampt er met zijn rechtervoet op. Ook hij smijt de deur dicht, alsof het een wedstrijd is.

Ik val weer languit op mijn matras. Missie geslaagd. Dat ding is morsdood. Geen enkele idioot zal in mijn privéleven neuzen.

Ghijsen, Goedele
Keerpunt

Eerste druk

© 2025 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Goedele Ghijsen
www.standaarduitgeverij.be

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: coming of age, identiteit

D/2025/0034/155
ISBN 978 90 02 28430 4
NUR 284

**AUTEURS
LEZ!NGEN**

**de
Schrijvers_
centrale**

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van
AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining
(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).